

О, милий Роме...Книга 2

КУПИТИ

Ви вже познайомились з історією Ромео Принца у бестселері «О, милий доме...». А тепер пропонуємо послухати історію з його вуст: без обмежень, без цензури, сиріу до кісток. «Мені смішно, коли кажуть, що ми з Моллі не могли стати одне для одного цілим світом за такий короткий проміжок часу. Проте звідки вони, в біса, можуть це знати? Адже ми зробили це? Вона стала сенсом мого життя, чи не так? До біса Ромео та Джульєтту. Це історія про мене та мою дівчину з моїх вуст. Жодних сентиментів, жодних перебільшень чи прикрас, тільки проста сувора правда. І цією історію я хочу поділитися з вами».

Передмова

Таскалуса, штат Алабама, сьогодні

Задихаючись, я мчав лікарняним коридором. Серце шалено калатало, готуючись вискочити з грудей. П'ять пропущених дзвінків! П'ять довбаних пропущених дзвінків! Щось трапилося з Мол! Боже, як я міг усе звести на манівці! Недаремно кажуть, що суперечки мають закінчуватися замиренням, адже ніколи не знаєш, чи зустрінешся ще із цією людиною. Думка про те, що я більше не побачу своєї дівчинки, вивертала мені душу.

Я долав коридор за коридором. Ноги підтиналися, а липкий страх облітав мій розум. А що, як сталося щось погане? А що, як після операції виникло ускладнення? А що, як вона щось заподіяла собі після того, як ми посварилися? Я ж бо залишив і саму, розлютився через її депресію і залишив саму, наодинці з її похмурими думками.

Ліфт був зайнятий, тож я, перестрибуючи через дві сходинки, добіг до четвертого поверху, увірвався у відділення і помчав до палати Мол. Проминувши пост медсестер, почув своє ім'я, але не зупинився. Я мусив якнайшвидше дістатися до моєї дівчинки, до моєї Мол, щоб пересвідчитися, що з нею все гаразд!

Двері до її палати були зачинені, тож я натиснув на ручку. І вже за мить кров у моїх жилах застигла — палата була порожня. На ліжку свіже простирadlo, підлога смердить лізолом, сумки немає.

Руки почали тремтіти, а серце, здавалося, зупинилося.

Ні! Ні, ні, ні... вона не могла...

Я притулився до одвірка, ноги мені підломилися, і за секунду я з глухим стуком упав на підлогу.

— Ромео? — почувся десь поруч голос. У тім, я не міг зосередитися; все було туманним, нечітким.

Хтось міцно стиснув мою руку.

— Ромео!

Я не міг поворухнутися, не міг говорити.

— Містере Принце!

Поблудивши поглядом, я побачив Марні, медсестру Моллі, яка, прибравши стурбованого вигляду, стояла наді мною.

— Де... — Я насилу здобувся на слово. — Де вона? Що сталося?

Марні збідли.

— О, ні! Ти подумав...? Ні, ні, ні! З Моллі все гаразд. З нею все добре.

Її слова лунко відзивалися в моїй голові.

— Що? — прошепотів я, бажаючи почути їх знову.

— З Моллі все гаразд, але... — Її очі несподівано сповнилися смутком.

— Але що? — запитав я, підводячись.

Обличчя Марні потьмяніло.

— Господи, Марні! Але що? — заволав я.

— Кілька годин тому твоя мама відвідала міс Шекспір.

З глибин мого нутра зринула неконтрольована лють.

— Що вона зробила? — крикнув я. Марні відступила назад.

Дідько!

Я стиснув кулаки.

— Що ця курва зробила?

Вона... Вона напала на неї й вдарила... Твою матір заарештували, Ромео. Моллі довелося заявити в поліцію.

— Бляха! — Я розвернувся і вперіщив кулаком по стіні — тонка штукатурка тріснула. Мої дихання і гнів вийшли з-під контролю. — Мол зараз із копами?

Марні опустила очі додолу, не наважуючись стрітися з моїм нестямним поглядом.

Ромео...

— Що? — увірвав я її. Мені не сподобався її тон.

Здавалося, вона хоче заспокоїти мене перед тим, як завдати нищівного удару.

Марні зробила крок уперед, простягнувши до мене руки.

— Ромео... вона...

Терпець мій майже урвався. Я обвів поглядом порожню палату. Кинувши оком на вузьке ліжко, згадав розбите обличчя Моллі. Здавалося, вона покінчила з усім: зі мною, з усією нашою бісовою ситуацією... з життям.

А втім...

Раптом в око мені впало маленьке віконце, і я все зрозумів...

Я пропік Марні лютим поглядом — вона здригнулася, тим самим підтверджуючи мій здогад. Моллі покинула мене. Вона, бляха, втекла.

— Даруй, Ромео. Ніхто не бачив, як вона пішла.

Нещодавно вона казала мені, що не може впоратися.

Думаю, вона просто зламалася. Ми перевірили камери спостереження. Вона вийшла із центрального входу й сіла в машину. — Марні жалісно дивилася на мене. — Вона взяла із собою всі свої речі.

Моє серце впало у прірву. Не зронивши ані слова, я пішов коридором. Медсестри, на обличчях яких читалося співчуття, дивилися мені вслід. Я дістав телефон і натиснув на ім'я Моллі. Мене відразу перекинуло на голосову пошту, тож я залишив повідомлення.

«Моллі! Де ти, крихітко? Мені дуже прикро за мої слова і за те, що я покинув тебе ось так. Щойно медсестра сказала мені про маму. Боже мій, Мол, вона напала на тебе... знову! Будь ласка, скажи мені, де ти... Ти пішла з лікарні, нікому нічого не сказавши. Прошу, подзвони мені».

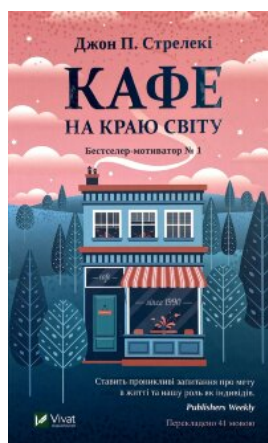
Я підійшов до свого «доджа». У голові гуділо, я намагався згадати людей, яким варто подзвонити, і місця, де маю шукати.

Я мусив знайти свою дівчинку.

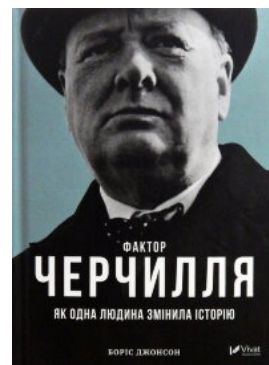
Рекомендована література

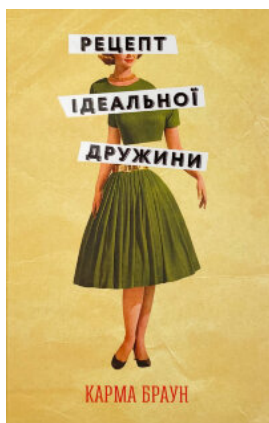
О, милый dome...

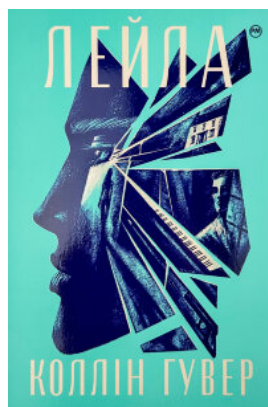
Кафе на краю світу

Фактор Черчилля. Як одна людина змінила історію

Рецепт ідеальної дружини

Лейла

Паперовий палац

Перейти до категорії
Проза

КУПИТИ